

Poslední dopis dr. Milady Horákové

Praha - Pankrác věznice

27. VI. 1950, 2 1/2 hod.

Moji nejmilejší,

ještě několik slov. Měla jsem z našeho setkání nesmírnou úlevu. Jen Věruška mi velmi leží na srdci a to budoucí, co vymění svůj život za život můj. - Je to zvláštní shoda okolností; když se měla narodit Jana, udělala jí místo na světě naše máma. Ted' dělám tu výměnu životů zase já. Milovaná, předrahá sestřičko moje, budeš maminkou, někdo, kdo uvidí nový svět, se hlásí o své právo. Musíš pro něho a jen pro něho ted' žít. Nedej mu do vínku srdce a nervy zatížené smutkem a jeho dekadencí. Přiveď na svět celého, zdravého a krásného člověka s pevnými nervy. Ať to bude děvče, nebo hoch, musí to být bojarský junák! Prosím Tě, Věruško, na kolenu, chraň ho, kvůli mně a pro lepší příští. Modlím se v těchto posledních chvílích za Tebe a šťastnou Tvou těžkou hodinku matky. Budeš mít ted' dvě děti. Vás ostatní prosím: ted' všechno pro ten nový život: Pepičku, tolik na Tebe spoléhám. Jano, jsi statečné děvče - mám z Tebe radost - jen uplatni svoji statečnost za to, co buduje, a ne za to, co boří. - Jsem úplně klidná a připravená. Byl u mne pan farář, a i když nemohl přijít dr. Kučera, bylo mi to velikou posilou - prosila jsem jej, aby také a hlavně Vám věnoval ted' svou pomoc. Opřete se o vše, co Vás chce a může podržet. Žijte, žijte! Jste taková krásná trojice. Dědeček přijde časem také o svou bolest - budte s ním! Maminka Horáková se opře o svou víru. Má děvčátka ze Sadské, Věrka, Anička, Boženka, budou také s Vámi. Co Vás je, já jsem sama a musím si také pomoci. - Nikdy jsem nepochybovala o Vaší síle, ale překvapili jste mne. Bude to ještě bolet chvíli, ale pak už stále méně a méně. Jděte na louky a do lesů, tam ve vůni květů najdete kousek mne, jděte do polí, dívejte se na krásné a všude budeme spolu. Dívejte se na lidi kolem a v každém se něčím obrazím. Nejsem bezradná a zoufalá - nehraji, je to ve mně tak klidné, poněvadž mám klid ve svém svědomí. - Vyžádejte si dopis, který jsem Vám napsala, a v něm je celý můj odkaz. Je jen pro Vás, alespoň něco v životě, co patří pouze Vám a těm, které mám tolik ráda. Všechno se mi v posledních chvílích zdá jako neskutečné, a přeci počítám už jen minuty. Není to tak zlé - jen o Vás ted' jde, ne už o mne. Budte silní! Mám Vás tolik ráda a taková láska se přece nemůže ztratit, rozplynout. Nic se na světě neztrácí, všechno nějak vrůstá dál a ožívá znovu. - Jděte vždy jen s tím, co je blízko životu. Držte se jeden s druhým a opírejte se navzájem! Znovu opakují: ten nový, blížící se život mne ohromně vyrovnal. - Mám už dohráno opona se spouští, ale už se zase nový kus začíná. Ať je v něm však jen slavný a vítězný hrdina - žádná už tragédie! Mám Vás tolik, tolik ráda. Líbám Vás a tisknu. Jsem v myslí a modlitbách jen a jen u Vás. Hrála jsem to snad špatně, ale myslela jsem to poctivě. To mi můžete věřit. Jsem pokorná a odevzdaná do vůle Boží - tuto zkoušku mi určil a já jí procházím s jediným přáním: abych splnila zákony Boží a zachovala své čestné lidské jméno. Neplačte - neteskněte moc - je mi to takhle lepší než pozvolna umírat. Dlouhou nesvobodu už by mé srdce nevydrželo. Takto se rozletím zase do polí a luk, strání a k rybníkům, na hory i v nížiny. Budu zase nespoutaná, a ten klid a mír. Dejte mi ho - bylo toho tolik, co bylo nutno překonávat - chci už jít. Nebraňte mi svým nářkem. Musíte ted' žít také za mne. Líbám Vás, líbám. S Bohem - vrátím se ve Vašem synovi nebo dceři. Už se zase vidím nově na světě. Bůh Vás posilní a ted' abyste dobře to dítě postavili do světa. Janičko, miláčku, dceruško. Věro, sestřičko má, Pepičku, táto můj, babinko, holčičky Věro, Aničko, Božko a Ty můj zatoulaný, drahý, jediný, krásný muži. Cítím; stojíte tu se mnou. Ted' ještě pevný ruky stisk. - Ptáci už se probouzejí - začíná svítat. Jdu s hlavou vztyčenou - musí se umět i prohrát. To není hanba. I nepřítel nepozbyde úcty, je-li pravdivý a čestný. V boji se padá, a co je jiného život než boj. Budte zdraví! Jsem jen a jen Vaše

Milada